

Sygn. akt III CNP 21/05

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa R. M.

przeciwko A. S.

o eksmisję z nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2006 r.,

na skutek skargi powódki

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 28 czerwca 2005 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 28 października 2005 r. Sąd Okręgowy w R. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 23 marca 2004 r. w ten sposób, że oddalił powództwo R. M. przeciwko A. S. o eksmisję z nieruchomości.

Wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia i wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem – także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

W postanowieniu z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 (niepubl.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych. Skoro więc ww. przepis wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, to nie może budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie. Tymczasem w skardze powódki powołano podstawy

z uzasadnieniem, ale nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Należy podkreślić, że gdy ten sam przepis stanowi jednocześnie element podstawy skargi i przepis, z którym orzeczenie jest niezgodne, konieczne jest powołanie go w dwóch odrębnych punktach, tak aby spełnienie obu omawianych wymagań nie budziło wątpliwości. Rygoryzm w tym zakresie jest tym bardziej uzasadniony, że niejednokrotnie przepisy uzasadniające podniesienie podstaw nie są tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne. Jest tak zazwyczaj m.in. w przypadku, gdy przedmiotem skargi jest orzeczenie co do istoty sprawy, a jej podstawą przepisy prawa procesowego.

W tej sytuacji należy przyjąć, że skarga powódki nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia poprzez powołanie i przedstawienie dowodów (postanowienia z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, Biul. SN 2005, nr 10, s. 14 i z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, niepubl.; por. także art. 243 k.p.c.). Skarżąca nie wypełniła tego obowiązku, gdyż ograniczyła się wyłącznie do wskazania możliwości wystąpienia szkody polegającej na odjęciu własności 140 m² gruntu o wartości 1 400 zł.

Należy przy tym podkreślić, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie służy zapobieganiu wyrządzenia szkody, mogącej powstać wskutek wydania zaskarżonego orzeczenia, ale jest środkiem prawnym, który w razie jego uwzględnienia stanowi podstawę wystąpienia przeciwko Skarbowi Państwa z powództwem o naprawienie szkody wyrządzonej orzeczeniem sądowym, która już realnie wystąpiła (por. postanowienie SN z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała również, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, zatem nie spełniła wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

W tej kwestii Sąd Najwyższy wyjaśnił, że aby spełnić wymagania przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżąca powinna przeprowadzić wywód, z którego wynika, że ani skarga kasacyjna, ani skarga o wznowienie postępowania nie są dopuszczalne w tej sprawie albo z innych przyczyn nie mogą zostać skutecznie wniesione (postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, niepubl. i z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, niepubl. oraz z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, niepubl.). Tymczasem skarżąca poprzestała jedynie na lakonicznym stwierdzeniu, że wzruszenie zaskarżonego wyroku za pomocą innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe.

Z tych względów, stwierdziwszy że skarga powódki nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 5 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).